

5 pCt., 8 pCt., 12 pCt. og 16 pCt., altsaa en meget stor Forhøjelse, som jeg imidlertid havde overordentlig Vanskelighed ved at faa ført igennem. Jeg havde foreslaaet en endnu stærkere Forhøjelse, end denne, men det var mig umuligt at komme videre end til dette. Jeg kan ikke tro, at det i dette Øjeblik vilde være muligt at komme videre med Forhøjelserne, og endnu mindre kan jeg tro, at det ærede Medlem ikke vil være enig med mig i, at det ikke vilde komme Statskassen til Hjælp i Øjeblikket. Arveafgiften er efter denne sidste Forhøjelse gaaet saaledes op, at den i 1914—15 var 3,8 Millioner, i 1915—16 5 Millioner og i 1916—17 5,9 Mill. Kr., det vil altsaa sige, at den kan vokse med omtrent 1 Million om Aaret; men det er i høj Grad afhængigt af Tilfældigheder, om det er rige Folk, der dør, eller ikke. Det ærede Medlem fra Næstved sagde, at han vilde slaa Guldhønerne ihjel her i Landet. Ja, hvis man vilde gøre det i stor Udstrækning et Aars Tid, og hvis Boerne kunde afsluttes hurtigt, efter som de Folk døde, kan det nok være, at det kunde komme til at paavirke Indtægten af Arveafgiften, men disse blodtørstige Forsætter vil det ærede Medlem vel nok komme bort fra, da han ikke selv vil være Forbryder mod de bestaaende Love — det, han beskylder andre for at være.

Det andet Forslag, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds gjorde, var, at man skulde forsøge paa en Beskatning af Len og Stamhuse, og det er ogsaa det ærede Medlem fra Næstved vendt tilbage til. Derom vil jeg sige, at hvis man skulde gaa til en Særbeskatning af Lens- og Stamhusbesidderne, vilde det støde paa overordentlig store Vanskeligheder. Jeg er ikke saa overbevist som det ærede Medlem om, at netop de Personer, som ejer Lenene og Stamhusene, er dem, det er naturligst at beskatte. Thi skønt de har de store Formuer, tror jeg oprigtig talt, at de giver en ringere Rente end andre Formuer. De har deres Formuer sikrede paa særlig Maade, hvilket imidlertid ikke forhindrer, at de af og til kommer under Administration, saa det synes ikke, at de Formuer altid bestyres med særlig Dygtighed, men paa den anden Side tror jeg nok, at det er de Formuer, der giver den ringeste Rente. Derfor kunde man vel nok gaa til en Beskatning af dem, men der er en særlig Omstændighed derved. Jeg har næret megen Interesse for, at det Forslag om Len og Stamhuse, som Landbokommissionen har frem-

sat, kunde blive behandlet af Rigsdagen. Imidlertid er det stødt paa den Vanskelighed, at det ikke kan ske, før der ved Valg efter den nye Grundlov er skabt en anden Rigsdag. Dette er nemlig af Partiet Venstre og dets Formand i høj Grad gjort gældende. Jeg skal ikke nægte, at jeg ikke tror, det er der, den store Indtægt kunde komme for Staten. Thi dette lige i Øjeblikket at lægge en Særskat paa disse Folk er vanskeligere at gennemføre, tror jeg, end det andet i Virkeligheden vil være. Jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar jeg har foreslaaet, hvad der ikke før er sket, en Fordobling af Formueskatten, er det noget, der netop vil ramme disse Personer i Øjeblikket.

Det ærede Medlem siger: Hvorfor gaar man ikke højere? Hvorfor standser Skattedepartementet ved 100.000 Kr. for Indkomsten og ved 1.000.000 for Formuen? Dertil vil jeg svare, at det er, fordi det Lovforslag, jeg har fremsat om Tillæg til Indkomst- og Formueskatten, er baseret paa den gældende Lov, hvad det ærede Medlem ogsaa godt ved. Jeg har ikke ment at turde rejse Strid om sligt her paa Rigsdagen. Naar der skulde være Mulighed for at gennemføre Lovforslagene, maatte jeg sørge for, at Forhandlingen blev simpel og let. Fra min Side skal der imidlertid ikke være noget i Vejen — det kan det ærede Medlem være overbevist om — for at gaa noget højere. Kan man enes derom i Rigsdagen, skal der ikke hos mig være nogen som helst Modvillie eller Modstand derimod, men jeg har, som sagt, baseret det hele paa en saa let Gang gennem Rigsdagen som muligt af disse Lovforslag ved ikke at røre ved selve Systemet. Naar vi om forhaabentlig faa Aar skal gennemgaa hele det Skattesystem, vi i Øjeblikket har, er der unægtelig noget mere Rimelighed for at røre ved alle disse Sager, end der er i Øjeblikket.

Jeg er, som sagt, i en af Nødvendigheden givne Stilling. Forsøget med den indirekte Beskatning er for mig givet, jeg kan ikke alene gaa den direkte Vej, jeg kan det heller ikke af den Grund, at de direkte Skatter, som jeg har den Ære at foreslaa, jo er Veksler paa langt Sigt, Pengene indkommer først om et Aar, men da Indtægterne svinder maanedlig, ja, saa at sige daglig, maa de erstattes paa anden Maade, og derfor er jeg nødt til at stille Forslag om indirekte Skatter. Det er min sørgelige Pligt at præsentere Regningen her i Rigsdagen,